

LBRIS

We know
books

CĂTĂLIN RANCO PIȚU

**TERORIȘTII
DIN
DECEMBRIE 1989**

MITURI ȘI MANIPULĂRI

LITERA
București

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.rowww.litera.ro*Teroriștii din decembrie 1989**Mituri și manipulări*

Cătălin Ranco Pițu

Copyright © 2026 Grup Media Litera

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Loreta Budin, Teodora Nicolau

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PIȚU, CĂTĂLIN RANCO

Teroriștii din decembrie 1989:

mituri și manipulări / Cătălin Ranco Pițu. –

București: Litera, 2026

ISBN 978-630-355-830-1

CUPRINS

	<i>Prefață</i>	7
1	Crâmpei de tragedie	11
2	Apostolii mistificării, de la o generație la alta	15
3	Armata României	33
4	Securitatea	53
5	Experiment	67
6	Un studiu util pentru Ion Iliescu	83
7	Două cărți în folosul lui Ion Iliescu	213
8	Precizări importante despre fenomenul terorist din decembrie 1989	277
9	Posibile explicații	307
10	Și alții	341
11	Epilog	365

ca mulți dintre colegii de generație, am ieșit în stradă. Mărturisesc faptul că scenele trăite în centrul orașului Brașov în zilele de 22–23 decembrie 1989, în fața Teatrului Dramatic, m-au marcat profund. Am fost martor la evenimente și la scene care la acea dată și, ulterior, mulți ani la rând mi-au părut a fi de neînțeles (deschiderea accidentală a focului de către militari asupra unor civili cu steaguri tricolore în mână, tirul executat de elicoptere asupra masivului Tâmpa, militarii împușcați în cap și în piept, zvonurile colportate cu privire la teroriștii trimiși de Nicolae Ceaușescu în vederea reprimării revoluției etc.). Abia ulterior, pe parcursul introducerii treptate în circuitul științific a surselor istorice și a publicării unor contribuții științifice de certă valoare referitoare la revoluția din decembrie 1989, am fost în măsură să realizez faptul că așa-ziii „teroriști“ nu au existat în realitate și că revoluția a fost deturnată de către Ion Iliescu *et ejusdem farinae*. În acest sens, lucrările elaborate de domnul Cătălin Ranco Pițu nu numai că au menirea de a confirma încă o dată această realitate istorică, ci, mai mult, relevă totodată dimensiunea reală a diversității puse la cale de Ion Iliescu și colaboratorii săi apropiați în vederea legitimării loviturii de stat prin care revoluția a fost practic confiscată în folos propriu de către cei amintiți anterior, respectiv a manipulării opiniei publice interne și internaționale. Departele de a avea pretenția de a impune un adevăr absolut, lucrarea de față îndeamnă la o coroborare critică a surselor în vederea demantelării teoriilor mai mult sau mai puțin conspiraționiste cu privire la revoluția din decembrie 1989 și, *last but not least*, la reflecție.

CS I Dr. OTTMAR TRĂȘCĂ
Cluj-Napoca, 26.04.2026

1

CRÂMPEI DE TRAGEDIE

Noaptea de 23 spre 24 decembrie 1989, București. Sunt în plină desfășurare lupte pe viață și pe moarte cu teroriștii care mișună peste tot, sunt foarte bine antrenați și de o cruzime fără margini. Cel mai mult se trage în jurul sediului central al Ministerului Apărării Naționale, situat în Drumul Taberei. Ministrul Apărării concluzionează că de la nivelul superior al blocului situat vizavi de minister câțiva teroriști trag împotriva noilor lideri politici ai României, împotriva conducerii Armatei și împotriva militarilor dispuși în paza ministerului. Cu toate acestea, stă impasibil în dreptul unei ferestre, expusă direct tirului necruțător al teroriștilor, apoi ordonă ca o grupă de militari aparținând unei unități specializate în lupta antiteroristă să vină la fața locului și să execute o misiune specifică prin care pericolul terorist să fie eliminat. La momentul în care s-a ordonat misiunea, dispozitivul de apărare al sediului MApN era format din 2 173 militari complet echipați și înarmați pentru luptă, 63 de tancuri înarmate și cu echipaje operaționale, 49 de TAB-uri cu echipaje complete și 6 mitraliere antiaeriene (efective și echipamente aduse de la diverse unități militare din Capitală și din teritoriu), plus militarii din paza proprie a ministerului.

Ca urmare a ordinului ministrului, la unitatea specializată antiteroristă s-au făcut pregătirile necesare efectuării misiunii, hotărându-se ca deplasarea să se facă la bordul a trei ABI-uri (autovehicule militare de mici dimensiuni, cu blindaj ușor). Militarii desemnați să participe la misiune aveau să fie conduși direct de către șeful de stat major al unității, ofițerul cu nume de

cod *Tridentul 153*. Pe traseu, între *Dispecerul* unității antitero și *Tridentul 153*, se poartă următorul dialog:

D: – Permiteți să raportez.

Tridentul 153: – Da.

D: – Se transmite prin stație că la MApN a apărut o coloană de 7–8 TAB-uri, cu două camioane cu militari și două ARO, au tras circa zece minute asupra ministerului și s-au oprit acum.

Tridentul 153 (consternat): – Cum, mă!? Nu se poate așa ceva!

Deplasarea spre minister a continuat, un ABI s-a defectat în apropierea Gării de Nord, astfel că la minister au ajuns celelalte două ABI-uri cu un total de 11 militari. Apoi, între același dispecer (D) și *Tridentul 153* (aflat într-unul din cele două auto-vehicule) se poartă (prin stația de emisie-recepție a vehiculului) următorul dialog:

D: – Și vă opriți în spatele ultimului tanc.

Tridentul 153 (pe un ton disperat): – S-a terminat...

D: – După ce vă opriți în spatele ultimului tanc, ne comunicați nouă ca să luăm legătura prin BC cu...

Tridentul 153: – Am înțeles.

Dialogurile între D, *Tridentul 153* și alți militari de la aceeași unitate continuă pentru o vreme, printre altele *Tridentului 153* transmițându-i-se să aștepte suplimentar lângă tancul amintit. Apoi:

Tridentul 153 (Strigând deznădăjduit): – Se trage, mă!

O voce aparținând unui militar de lângă *Tridentul 153* (În fundal se aude răpăit de mitraliere.): – Tată! Nu trage, mă!

La scurt timp, după un tir intens direcționat către cele două ABI-uri, dinspre militarii aflați în paza ministerului, și călcarea lor de către un tanc, *Tridentul 153* și alți șase militari din ABI-uri sunt morți. Ceilalți patru luptători antitero sunt răniți, unul dintre ei este arestat sub acuzația de terorism, legat cu sârmă ghimpată, bătut și ținut în subsolul MApN, fără acordarea ajutorului medical. Timp de trei zile, cele șapte cadavre, mutilate și dezbrăcate de hainele militare, sunt lăsate la vedere pe asfaltul

din fața sediului MApN. În urma călcării ABI-urilor cu tancul, un cadavru a fost zdrobit și decapitat. Din ordin venit de sus, în interiorul ABI-urilor sunt aruncate tuburi de cartuș pentru a se demonstra că și de acolo s-a tras. Apoi, pentru ca toată lumea să înțeleagă despre ce este vorba, pe ABI-urile ciuruite de gloanțe se scrie cu majuscule „teroriști“. Oficial, se comunică faptul că respectivele cadavre sunt ale teroriștilor, prezentați de mass-media ca fiind „gorile mercenare“ care au atacat Ministerul Apărării. Trecătorii sunt furioși și se răzbună crunt pe inumanii atacatori ai poporului. Trupurile neînsuflețite sunt batjocorite grotesc. Unii urinează pe ele, alții le înfig țigări în orbite și în gurile schimonosite. Militarii Armatei Române se fotografiază, râzând triumfător, alături de un cadavru. Capul desprins de trupul zdrobit este înfipt într-o osie. Lumea înjură și scuipă cu ură. Televiziunea Română prezintă situația ca fiind o victorie a Armatei împotriva teroriștilor fideli lui Nicolae Ceaușescu. Trăiască Revoluția Română! Drumul poporului român spre libertate și fericire poate continua neabătut!

APOSTOLII MISTIFICĂRII, DE LA O GENERAȚIE LA ALTA

Cea mai controversată problemă în legătură cu *Revoluția Română din decembrie 1989* a fost (și pentru unii încă este) cea a *teroriștilor*. Terorismul este definit ca fiind ansamblul de acte violente săvârșite de o grupare sau de o organizație cu scopul de a crea un climat de insecuritate, prin inducerea unor sentimente profunde de pericol și de teamă, având ca obiectiv inclusiv abolirea voinței individuale sau colective. Așa fiind, teroristul este un membru al unei astfel de organizații. Fostul premier al Marii Britanii, Tony Blair, consideră că „Scopul terorismului nu își are sursa doar în actul violent în sine. El produce teroare, își propune să irite, să dividă, să dea naștere unor consecințe folosite apoi pentru a justifica pe mai departe teroarea“. La rândul său, Paul Wilkinson, expert britanic în probleme legate de terorism, afirmă că „Terorismul este cea mai amplă și amorală formă de violență organizată“.

Despre fenomenul terorist din decembrie '89 se vorbește de peste 36 de ani. Politicieni, istorici, jurnaliști, analiști militari sau civili, dar și alte categorii au adus constant în atenția opiniei publice, argumentat sau neargumentat, problematica teroriștilor din timpul Revoluției prin care românii s-au eliberat din chingile dictaturii ceaușiste. La scurt timp după sângerosul decembrie '89, în pofida politicii oficiale prin care se susținea existența teroriștilor, au început să se manifeste și voci care puneau la îndoială existența celor „mai ucigași“ și „mai vandali“¹. Mă refer la minunații

¹ La 24 decembrie 1989, publicația *Scânteia Poporului*, referindu-se la teroriștii care ar fi existat în timpul Revoluției, titra pe prima pagină

protestatari pro-occidentali care, încă din ianuarie 1990, îi contestau pe Ion Iliescu și FSN, dar și la foarte mulți ofițeri superiori onești și lucizi ai Armatei Române care chiar din timpul zilelor fierbinți ale Revoluției au pus la îndoială existența teroriștilor. Apoi, în timp, au fost elaborate analize relevante și din ce în ce mai complexe cu privire la realitatea din decembrie 1989, fiind formulate concluzii în sensul inexistenței teroriștilor. În cele ce urmează, voi argumenta ceea ce tocmai am afirmat.

Emil Constantinescu, fostul președinte al României, în cadrul unui interviu¹ despre Revoluția Română din Decembrie 1989, a spus următoarele: „Problema României a fost că Nicolae Ceaușescu a comandat Armatei să intervină și Armata a intervenit. A tras și au murit oameni (...) În acel moment, se mergea spre pedepsirea celor care au tras și la Timișoara, și la Arad, și la Sibiu. În acele momente de criză în care Armata pusese mâna pe putere și avea nevoie să-i apere pe generalii care executaseră ordinele lui Ceaușescu și trăsese, Iliescu a reușit ceva excepțional, să aducă împreună aripa național-comunistă cu aripa kaghebită din România (...) A fost nevoie de o manipulare care a fost inteligent gândită (...) Modul în care au inițiat această idee falsă a terorismului, neexistând nici intervenție externă, nici teroriști interni, a fost prin ordine (militare, n.a.) – și asta a făcut acum domnul Pițu – ordine prin care au fost puși unii împotriva altora (...) sub Militaru, care era alt agent kaghebit (...) Prima lor grijă a fost să șteargă urmele dosarelor lor (...) Printr-o manipulare foarte interesantă, în toate orașele din țară, populația care a intrat în sediile Comitetului Central a intrat ca anticomunistă și a ieșit ca antiteroristă. Astfel, s-a demonstrat ce forță de manipulare are televiziunea, manipulare care a produs de zece ori mai mulți

cu majuscule: „DUȘMANII ȚĂRII, TRĂDĂTORII POPORULUI. MAI UCIGAȘI DECÂT UCIGAȘII, MAI VANDALI DECÂT VANDALII!”.

¹ YouTube: 1989 – Decembrie Roșu: Revoluția pe hârtie albastră, episodul 22, accesat la data de 08.01.2026

morți decât la Revoluție. Cei care au pus mâna pe putere au reușit să-i salveze de judecată pe liderii Armatei care au tras în popor. După 22 decembrie, în condițiile acelei manipulări criminale în care erau trimiși unii împotriva celorlalți, a terorismului inexistent și inventat, s-a petrecut ceea ce v-am spus: oamenii au intrat în sediile Comitetelor (CC al PCR, respectiv sediile comitetelor județene de partid, n.a.) ca anticomuniști și au ieșit antiteroriști (...) Asta a fost inteligența excepțională a acestui plan.“ Analiza declarației fostului nostru președinte relevă următoarele concluzii esențiale despre Revoluția din '89:

1. Armata României (alături de Miliție și Securitate, n.a.) a tras și a omorât revoluționari ca urmare a ordinelor date de președintele Nicolae Ceaușescu (comandant suprem al forțelor armate).
2. Noua putere politico-militară a României (care a preluat puterea la 22 decembrie 1989), reprezentată de tandemul Ion Iliescu – Nicolae Militaru, a pus în aplicare un plan prin care vârfurile decizionale ale Armatei Române urmau să eludeze sistemul de Justiție, deși participaseră direct la represiunea violentă a revoluționarilor, sub comanda președintelui Ceaușescu.
3. Generalul Nicolae Militaru (impus de Ion Iliescu în funcția de ministru al Apărării, încă din data de 23 decembrie 1989) a fost agent al serviciilor de informații aparținând URSS.
4. Planul pe care l-a gândit noua putere politico-militară a țării presupunea o manipulare inteligentă a întregii populații a României (civili și militari).
5. Fenomenul terorist, ca parte a manipulării, a fost dorit și generat de noua putere politico-militară a țării care, prin ordine diversioniste, a creat situații de foc fratricid în urma cărora au murit foarte mulți oameni.
6. În timpul Revoluției române din decembrie 1989 teroriștii nu au existat, acest inamic feroce al națiunii române a fost inventat de noua putere politico-militară.

7. În decembrie 1989 au existat atât Revoluția cât și lovitura militară executată de noua putere („manipularea a produs de zece ori mai mulți morți decât la Revoluție“).

8. Manipularea antemenționată a fost foarte eficientă și a avut ca efect inclusiv distragerea atenției unei părți a opiniei publice de la idealul anticomunist.

Emil Constantinescu a fost și este foarte interesat de Revoluția din 1989, a scris o carte remarcabilă despre acest eveniment fascinant¹. În mandatul său de președinte al României (1996–2000) a fost inclusiv președintele Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT), și în această calitate a avut acces fără restricții la toate arhivele interne și la informații esențiale despre decembrie '89. Totodată, Emil Constantinescu este un om liber și un intelectual, fiind (până acum) singurul nostru președinte demn de respect. Probabil că puțini știu faptul că, într-o mare măsură, datorită deciziilor sale de politică externă, România a aderat la NATO². Astfel, concluziile sale cu privire la adevărul din decembrie '89 sunt în mod deosebit pertinente.

Membrii Comisiei Senatoriale pentru studierea evenimentelor din decembrie 1989 (legislatura 1992–1996) au depus o muncă titanică, iar sutele de stenograme rezultate în urma audierilor reprezintă o sursă deosebit de valoroasă de mărturii ale celor implicați în evenimentele revoluționare. Mărturiile au recompus o imagine de ansamblu conformă cu realitatea acelor zile și au dus la descifrarea unor întâmplări care au rămas fără răspuns o perioadă nepermis de îndelungată. Deoarece Comisia a adoptat

¹ Emil Constantinescu – *Păcatul original, sacrificiul fondator. Revoluția din '89, așa cum a fost*, Editura Minerva, București, 2009.

² Sub mandatul lui Emil Constantinescu, la 11 iulie 1997, a fost lansat Parteneriatul strategic România – SUA, apoi în 1999, în timpul campaniei aeriene a NATO împotriva Iugoslaviei (Serbia și Muntenegru), președintele Constantinescu a ordonat ca aeronavelor Rusiei să nu li se permită survolul României, survol permis pentru aviația militară a NATO – momente determinante pentru acceptarea țării noastre în NATO.

ca procedură oficială de lucru depunerea jurământului înaintea fiecărei audieri, cu asumarea de către cel ascultat a consecințelor ce decurg din posibila ascundere sau denaturare a adevărului, stenogramele ce au rezultat reprezintă copii fidele ale sutelor de mărturii depuse, fiind demne de a fi considerate relevante pentru aflarea adevărului. Or, tocmai pentru că s-a aflat adevărul despre decembrie '89 (inclusiv inexistența teroriștilor) conducerea statului român, reprezentată la vârf de Ion Iliescu, a decis secretizarea Raportului Comisiei și a tuturor stenogramelor obținute. Secretizarea reprezintă o ticăloșie fără margini la adresa națiunii române, având în vedere că vorbim despre o Comisie a Parlamentului României, așadar o Comisie a poporului român, care avea dreptul să cunoască adevărul. Doar în anul 2016, în urma demersurilor conducerii Secției Parchetelor Militare, s-a obținut desecretizarea acestei adevărate comori informaționale. Sunt multe de spus despre adevărurile relevate prin activitatea Comisiei, însă, în contextul acestei cărți, voi aminti doar două aspecte. Primul aspect este declarația lui Gelu Voican Voiculescu (factor esențial de decizie politico-militară în intervalul revoluționar) care, chestionat în legătură cu autorii diversiunii din decembrie 1989, a spus¹: „A făcut-o Armata. Ca să șteargă și să poată pune condiții după aceea, pentru că lui Iliescu i s-au pus condiții, să șteargă cu buretele ce a fost la Timișoara și ce a fost în 21 și 22 decembrie, că Armata a fost, a făcut și a dres“. Pentru a sublinia faptul că Voican a fost în deplină cunoștință de cauză cu privire la conduita lui Ion Iliescu, voi insera și un alt pasaj al declarației dată de el cu ocazia audierii la Comisie. Iată: „Sunt omul care nu s-a desprins de Iliescu până în dimineața în care am plecat la Târgoviște (25 decembrie 1989, n.a.), știu tot ce s-a întâmplat din momentul intrării lui în studioul 4 (al TVR, n.a.) și până am plecat la Târgoviște“.

¹ Comisia Senatorială pentru studierea evenimentelor din decembrie 1989, declarația lui Gelu Voican Voiculescu, dosar nr. 181/J.I.4 – Stenograma nr. 98 din 30.05.1994

Al doilea aspect este reprezentat de concluzia¹ senatorului Valentin Gabrielescu, președintele Comisiei: „Nu putem afirma că nu au existat indivizi înarmați care cu intenție au acționat pentru a provoca panică, teroare, diversiune și care să se fi manifestat în diverse puncte. Aceștia puteau fi securiști, activiști de partid, fanatici, demenți, bețivi ș.a. Dar nu avem dovezi că a existat o organizație ocultă care, la comandă unică, a declanșat în întreaga țară o acțiune coerentă pentru restabilirea dictaturii“.

Din perspectiva cercetărilor penale efectuate cu privire la tragediile din decembrie 1989, trebuie spus că înainte de a se forma un singur mare dosar al Revoluției, anchetele au fost concentrate pe fiecare situație infracțională în parte, fiind constituite peste 2 300 de dosare penale pe întregul teritoriu al României. Fără excepție, probele administrate în aceste cauze nu au fost apte a demonstra existența unei forțe teroriste sau securist-teroriste care să fi acționat în intervalul revoluționar. Ulterior, prin conexare, a fost format un singur dosar al Revoluției, însă nici de această dată procurorii (inclusiv cei civili, având în vedere că, timp de mai mulți ani, dosarul s-a aflat în lucru la Parchetul civil, aspect mai puțin cunoscut publicului) nu au probat existența teroriștilor. De exemplu, fostul procuror militar Dan Voinea, cel care a avut mulți ani în lucru dosarul Revoluției, ori de câte ori a fost întrebat a spus că în decembrie 1989 nu au existat teroriști.

„Sinteza aspectelor rezultate din anchetele efectuate de parchetele militare în perioada 1990–1994, în cauzele privind evenimentele din decembrie 1989“, document oficial al Secției Parchetelor Militare², surprinde amănunțit starea de fapt existentă în intervalul revoluționar, fiind întemeiată pe analiza temeinică

¹ Raportul Comisiei Senatoriale pentru studiul evenimentelor din decembrie 1989, arhivat la Parchetul de pe Lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare.

² Comisia Senatorială a solicitat ca PICCJ-SPM să elaboreze această sinteză, iar, după finalizare, sinteza a fost administrată de Comisie, devenind dosarul Comisiei nr. 53/J.I.3.

a unui număr de 2 317 cauze penale. Concluziile rezultate prezintă o importanță majoră, mai ales că cercetările au fost făcute la relativ scurt timp după derularea evenimentelor. Comisia Senatorială amintită a acordat o atenție deosebită acestei analize și a folosit-o la elaborarea propriului raport. Sinteza a reținut că: „Incidentele ce au urmat în zilele de 22–25 decembrie 1989, dar cu precădere în nopțile de 22/23 și 23/24 decembrie, au fost cantonate în jurul unor obiective de interes vital și național. În zona acestor obiective exista o mare aglomerare de forțe alcătuite din structuri extrem de eterogene (...) Este greu de stabilit cu cine au luptat forțele menționate, întrucât verificarea ulterioară a locurilor de unde se presupune că s-a tras nu a adus niciun fel de elemente care să permită concluzia că din locurile respective s-a executat într-adevăr foc. Nu au fost găsite nici simulatoare de tragere care să justifice ideea unei diversiuni lansată atunci. Panica și teama, lipsa de coordonare și pregătire au condus la consecințe grave (...) Cercetările efectuate în toate dosarele nu au furnizat indicii temeinice care să ducă la convingerea privind existența unor elemente teroriste, iar persoanele decedate sau rănite din trageri efectuate de persoane rămase neidentificate, în raport cu calitatea lor și de locurile în care se aflau, nu ar justifica în niciun fel o activitate cu caracter terorist (...) Cercetările întreprinse nu au furnizat indicii temeinice care să ducă la concluzia existenței unor grupuri terorist-diversioniste“.

În anul 2006, a fost elaborat Raportul Final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România (Raportul Tismăneanu). Acest document, având peste 600 de pagini, a fost realizat în urma unei analize minuțioase la care au participat zeci de istorici, politologi și alți experți de top. Printre aceștia s-au aflat istoricii Marius Oprea și Mihnea Berindei, disidentul anticomunist Radu Filipescu, filosoful Horia Roman Patapievici, anticomuniștii Monica Lovinescu și Virgil Ierunca sau deținutul politic Constantin Ticu Dumitrescu. Referindu-se la Revoluția din decembrie 1989, au conchis că: „În perioada care a urmat imediat după 22 decembrie 1989, grupul care a preluat puterea a deturnat

caracterul pronunțat anticomunist al revoluției, prin subminarea demonstrațiilor spontane populare anticomuniste, prin cenzurarea mesajelor anticomuniste în cadrul emisiunilor televiziunii, care devenise «cartierul general» al unei «telerevoluții» în premieră mondială. Prin televiziune s-au făcut majoritatea diversiuilor, cea mai eficientă fiind reprezentată de «pericolul de moarte» omniprezent, întruchipat de «teroriștii fideli dictatorului Ceaușescu». Pericolul părea total credibil întrucât în perioada 22–27 decembrie au fost înregistrați 942 de morți și mii de răniți. Majoritatea au fost uciși și răniți pe străzile din centrul Capitalei și al altor orașe martirizate ca urmare a acestei diversiuini¹.

Revoluția a constituit subiect de analiză pentru mulți jurnaliști, istorici și analiști excepționali, care și-au dedicat talentul și energia pentru aflarea adevărului cu privire la ceea ce s-a întâmplat în decembrie 1989, precum Mihai Tatulici, Virgil Tatomir, Cristian Tudor Popescu, Adrian Boda, Dragoș Petrescu, Adina Anghelescu, Grigore Cartianu, Alex Mihai Stoenescu, Ion Cristoiu, Marius Tucă, Dan Andronic sau Mirel Curea. Unii dintre aceștia sunt din multe puncte de vedere incompatibili, însă au ca numitor comun convingerea, formată prin studiu serios, conform căreia în decembrie 1989 nu au existat teroriști. Din perspectiva audiovizualului, cele mai complexe și profunde analize au fost făcute de Răzvan Butaru (jurnalist, producător TV) și Cornel Mihalache (jurnalist, regizor, producător TV) care au realizat seria de filme documentare *Decembrie Roșu* și *Dosar România*. Aceste documentare sunt pur și simplu fascinante și, dacă aș putea, aș impune vizionarea lor la școală, pentru elevii de clasa a XI-a sau clasa a XII-a. Îi rog pe toți cei interesați de Revoluția din '89 și de adevăr să acceseze YouTube și astfel să pătrundă în lumea impresionantă și tragică a zilelor revoluției, o lume cu teroriști imaginari, inventați pentru ca națiunea română să fie profund manipulată.

Mulți ofițeri superiori cu funcții la vârf în MAPN au afirmat în deplină cunoștință de cauză că în decembrie 1989 nu au existat teroriști. Voi prezenta doar câteva exemple.

Constantin Olteanu, fost ministru al Apărării, a concluzionat că: „Diversiunea existentă în decembrie 1989 a folosit noii puteri instalate în România. Prin intermediul diversiunii, a fost creat un inamic al Revoluției și revoluționarilor. Doar așa s-a justificat ideea de Revoluție. Trebuia să existe un dușman împotriva căruia să lupți și în acest fel se legitimau. Având în vedere experiența militară și funcțiile deținute în cadrul armatei, afirm cu certitudine că ordinele militare importante, indiferent de natura lor, date în decembrie 1989, puteau fi date exclusiv de la sediul Marelui Stat Major al Armatei. Doar ofițerii cu grad superior ce și-au desfășurat activitatea în acest sediu puteau coordona acțiunile militare importante, la nivel național. Doar aici se aflau codurile importante, parolele necesare, instrucțiunile care reglementau activitatea întregii forțe militare a României”¹.

Mircea Chelaru, fost șef al Marelui Stat Major (MStM) al Armatei Române, a arătat că: „Pentru exercitarea diversiunii au conlucrat două categorii. O primă categorie a fost reprezentată de o rețea a generalilor din armată, orientați cu toții spre Moscova, în sensul că cel puțin aveau studiile militare făcute în URSS. Acești generali erau în legătură cu două structuri din fosta URSS. Este vorba de GRU (Serviciul de informații al armatei sovietice) și KGB. O a doua categorie a fost formată din civili controlați la rândul lor de serviciile sovietice. Mă refer la persoane precum Silviu Brucan, Alexandru Bârlădeanu și alții (...) Rețeaua generalilor despre care vorbeam mai sus era formată în ordinea importanței de către generalul Militaru, generalul Kostyal Ștefan, generalul Pletos, generalul Ciubăncan, generalul Pancea, generalul Vasile Ionel, generalul Stănculescu. Despre generalul Nicolae Eftimescu nu am cunoștințe, însă știu că generalul Militaru Nicolae avea un ascendent asupra lui, având în vedere că generalul Eftimescu îi datora generalului Militaru ascensiunea sa profesională”².

¹ Dosarul PICC-SPM nr. 11/P/2014, declarație de martor Olteanu Constantin dată la 13.02.2018, vol. III – *Declarații*, ff. 233–240

² Dosarul PICCJ-SPM nr. 11/P/2014, declarație de martor Chelaru Mircea din 02.08.2018, vol. IV – *Declarații*, ff. 56–64